

Schrijver thans gebleken zijn, dat de zoo geheimzinnig voorbereide en lang aangekondigde methode van WEIGERT geen volledige vernietiging van al wat de chroomzilvermethode had geleerd, medebracht, maar naast de bekende, een nieuwe en zeer belangrijke formatie heeft leeren kennen.

DEKNATEL.

INGEZONDEN.

DE NOMENCLATUUR VAN LONG-TUBERCULOSE.

Nomen est omen.

Sinds de ontdekking van den tuberkel-bacil is de aetiologische eenheid van long-tuberculose vastgesteld. Alle longziekten, die door den tuberkel-bacil worden veroorzaakt, heeten long-tuberculose. Vroeger, toen men evenmin bekend was met den oorsprong dezer ziekte, als met haar mogelijkheid op genezing, zag men de beginstadia gewoonlijk over het hoofd en sprak van longtering, phthisis pulmonum.

Wat weten we nu echter?

Dat er duizende gevallen van long-tuberculose zijn, waar geen sprake is van „phthisis”; dat „tering” een bepaalde vorm is van long-tuberculose, gewoonlijk een eindstadium.

Derhalve is het wetenschappelijk volkomen onjuist de woorden „long-tuberculose” en „longtering”, zoo maar als gelijkwaardig door elkaar te haspelen.

Maar het is niet alleen onjuist, het is erger, het is noodeloos scherp. Want, men vergete niet, dat het woord „tering”, kernachtig als het is, voor duizenden en duizenden de wreedste herinneringen opwekt, voor even zoveel de beteekenis heeft van een doodvonnis, waarvan slechts de datum van voltrekking nog niet is vastgesteld.

Wil men het woord „phthisis” bezigen, het zij zoo, het is een vreemd woord, dat voor de leekenwereld niets meer zegt, dan „long-tuberculose”.

Maar waarom, indien het dagelijksch leven een niet-wetenschappelijken naam eischt, voor „tering” niet gezocht naar een ander woord? Kan men niet spreken van borstlijdenden; borstzieken, longzieken enz.? Wie het verschil niet voelt tusschen „tering” en „long-tuberculose”, tusschen „Schwind-süchtige” en „Lungenkranken”, kan met evenveel recht spreken van „gekken-huis” in plaats van „krankzinnigengesticht” of van „inrichting voor zenuwlijders”.

Het ergste is nog, dat men zelfs gaat spreken van „Sanatoria voor teringlijders”.

Hoewel het een algemeen erkende eisch is, dat in een sanatorium voor long-tuberculose, zooveel mogelijk slechts *beginnende* gevallen moeten worden opgenomen, dus zieken, die wel „long-tuberculose”, maar nog geen „phthisis”

hebben, begint men bij ons al te spreken van „Sanatoria voor toringlijders”, en dit gebeurt niet alleen door het publiek, het leger, waarvan wij in hygiënisch opzicht de voorhoede moeten zijn, dit gebeurt telkens en telkens door artsen, ook in de medische literatuur.

Mogen wij medici medehelpen tot het in stand houden van een begripsverwarring, die medisch een fout en sociaal een gebrek aan tact is?

Davos-Platz, 13 Febr. 1899.

H. J. A. VAN VOORVELD.

VROUWELIJKE ASSISTENTEN IN DE GASTHUIZEN TE AMSTERDAM.

Blijkens het verslag der Raadszitting van 8 Februari heeft de Heer *voûtre* de meening uitgesproken, „dat, nu de Wet toelaat, dat er zullen zijn vrouwelijke artsen en doctoren, en nu dezen krachtens de Wet gelijke rechten hebben, het niet gewenscht is, dat de Raad aan de vrouwelijke artsen ont-„houdt datgene, waarop zij aanspraak hebben krachtens de bevoegdheid, „haar door de Wet toegekend”.

Het wil mij schijnen, dat het geachte raadslid niet bijzonder gelukkig is geweest in de formuleering zijner meening. Geen enkele Wetsbepaling toch kan ooit aan vrouwelijke artsen ook maar de minste aanspraak toekennen op de vervulling van zekere gemeentelijke betrekkingen te Amsterdam. De verworven titel geeft haar geen andere bevoegdheid dan die tot uitoefening der geneeskunde, en verkort in geen deele het recht van deze gemeente, om den dienst in haar gasthuizen te regelen op de wijze, die zij het geschiktst acht.

Het komt mij voor, dat Burgemeester en Wethouders zich op een zeer juist standpunt hebben gesteld, toen zij de vraag des Heeren *voûtre* in de eerste plaats hebben getoetst aan de belangen van den gasthuisdienst. Steunend op het oordeel der gezamenlijke gasthuis-autoriteiten hebben zij zich tegen de benoeming van vrouwelijke assistenten verklaard, indien niet vooraf de gasthuizen aan een reorganisatie werden onderworpen. Als bezwaar werd met name de Wachtkamerdienst genoemd.

Ik, die gedurende verscheidene jaren dezen dienst in het Binnen-Gasthuis heb vervuld, heb met de grootste belangstelling en, laat ik er bijvoegen, met de grootste bevreemding de lotgevallen van dit bezwaar in de Raadszitting gevolgd. Wij hebben een discussie over het vrouwenvraagstuk, over de gelijkstelling van beide sexen genoten, die aan belangrijkheid de beste congresbijeenkomsten tijdens de Vrouwententoonstelling evenaarde. Doch daarbij schijnt het belangrijke feit geheel op den achtergrond te zijn gebleven, dat de Gasthuis-Directeuren en de Commissie over de gasthuizen éénstemmig waren geweest in hun afwijzend advies. En daar men toch moeilijk kan aannemen, dat het beheer der gasthuizen in handen van louter verstokte conservatieven berust, zoo is bevreemding alleszins gewettigd, dat het oordeel dezer uitsluitend bevoegden zoo goed als geen aandacht is waardig gekeurd.

De Wachtkamerdienst (mijn persoonlijke ervaring bepaalt zich tot het Binnen-Gasthuis) is een der eigenaardigste en meest zonderlinge geneeskundige betrekkingen. Men moet hem hebben meegemaakt, om te weten, dat Mej.